

δὲ συγχρόνως ὅτι ὁ οἶνος εἶχε ταραξεί τον ἐγκέφαλον τοῦ νέου Γερμανοῦ, ἐπροσπαθεῖ ν' ἀποκριθῇ ἡσύχω· Νομίζω ὅτι ἀττεινύεται ὁ ξένος τοῦ πατρὸς μου δὲν ἤθελε διδῆαι ἐκτραπῆθαι σοβαρὰ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Αἱ ἀναθυμᾶσις τοῦ οἴου ἐτάραξαν βέβαια τὸ λογικόν σου. Αὐρεῖον θέλομεν ἀναάδει τὴν συνδιαλέξιν ταύτην. Ὁχι, ὄχι, ἐκραύγασεν ὁ Ἰούλιος παρὰφορος, σήμερον, τώρα θά μ' ἀποκριθῇς!—Πολλὰ καλὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἐρρίκος, ἀπορροῖστας τὰ πάντα νὰ ὑπομεινῇ, μολονότι τοῦτο ἦτο θυσιᾶ ἀποῦ εἶναι τοιαύτη ἡ διάθεσις σου, πρέπει νὰ σ' ἀφήσω μεχριτοῦ ἐξηγηθῶμεν εἰς ἄλλην παρὰ τὴν στέγην ταύτην. Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐκίνησε ν' ἀφήσῃ τὸν διαδρόμον.

Ὁ Ἰούλιος ἐμπόδιεν εἰς τὸν τὸν δ' ἄβαιν καὶ εἶπεν ἐπαίρομενος. Ἄν αὐτὸ ἦναι τὸ σχεδὸν σου ἐμάντευσα δικαίως ὅτι εἶναι ἄνδρως, καὶ ταυτοχρόνως ἔκαμε χειρονομίαν διὰ νὰ κυπῆτῃ δὴθεν τὸν κόμητα. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ τελευταίου τούτου ἐξηκολήθη πλέον, τὰ ξίφη ἐσταυρώθησαν, ὁ δὲ ὑπέρειτος, ἀκούσιος μᾶλτος τῆς συγκρούσεως, ὥρμησε μετὰ σπουδῆς καὶ κραυγῶν μεγάλων εἰς τὴν μεγάλην αἵθουσαν ζητῶν βοήθειαν.

Ἡ συμπλοκὴ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ· αἱ θύραι τοῦ διαδρόμου ἠνοιχθῆσαν ὁρμητικῶς, ἡ δὲ Ἀγνή, ἀκολουθουμένη ἀπὸ πολλοὺς συνδαιτυμόνας· οἵτινες ἐκράτουν λαμπράς, ἐβρίθη ἐν μέσῳ τῶν δύο ἀντιπάλων δ' ἂν τοῦ χωρίου. Σφίγγεται σπασμωδικῶς τὸν Ἐρρίκον, ἐβιβαίωθη ὅτι δὲν εἶχε πληγωθῇ, θλίβουσα δ' αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ἔλλαυσε πικρῶς.

— Δὲν αἰσχύνεται, φανερόνους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ πάθος σου δι' ἐκείνον ὅστις μόλις ἔφρασε, καὶ τὸν ὁποῖον μόλις γνωρίζεις; ὑπέλαθεν ὁ Ἰούλιος μετὰ πικρίας.

— Νὰ αἰσχυνοῦ! ἐκραύγασεν ἡ Ἀγνή, ἀφίνουσα τὸν ἑραστὴν τῆς καὶ ἐγείρουσα τὴν κεφαλὴν ἀξιοπρεπῶς ἅμα καὶ εὐγενῶς· ἐγὼ μάλιστα σεμνύνομαι, κηρύττουσα πανδημῶς ὅτι ὁ Ἐρρίκος Δεζαμπιέρης εἶναι μισητῆρ μου!

— Μνηστῆρ τῆς! ἀέλαθεν ὁ Ἰούλιος, τότε εἶμαι χαμένος! Ρίψας δ' ἀμέσως τὸ ξίφος του, ἐβρίφη μετὰ σπουδῆς ἔξω τοῦ διαδρόμου, ἀφίνων πάντας ἐκπεπληγμένους διὰ τοιοῦτον συμβεβηκός.

Ἡ ἐξήγησις τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἤκουεν ὁ Ἰούλιος ἐτύπνριψε τὴν καρδίαν του, διότι δι' αὐτῆς εἶδε διασκεδαζόμενα ὡς ὄνειρον τὰ ἑρωτικά του σχέδια· δυσνησχετίε δὲ καὶ διὰ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐτέθη ἀπάναντι τοῦ μαρκιζοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν μὲ πρόσωπον τεθλιμμένον καὶ μεταμέλειαν ἐμφαίνον, ὑπῆγεν εἰς τὸν νέον κόμητα, παρκαλῶν αὐτὸν νὰ λησμονήσῃ στιγμαῖαν παρεκτροπὴν, τὴν ὁποίαν ἡ ἄγνοια τῶν πραγμάτων ἤδυναιτο κατὰ διαφόρους τρόπους νὰ δικαιολογήσῃ. Ὁ Ζαμπιέρης ἠρθάνθη συμπάθειαν διὰ τὸν δυστυχῆ ἀντίζηλόν του καὶ, ἀρπάζων μετὰ προθυμίας τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν οὗτος τοῦ ὤρεγεν, ὥρξισθη σδιάφθορον φιλίαν εἰς τὸν Ἰούλιον Μορένον. Ἀλλ' ἡ διαλλαγὴ αὕτη δὲν ἐτελοποιήσε πᾶν τὸν Μαρκήσιον, ὅστις ἠγανάκτει διότι ὁ υἱὸς του ἀπεφάσισε νὰ σύρῃ τὸ ξίφος ἐναντίον ἐκεί-

νου τὸν ὁποῖον χάριν φιλοξενίας ὤρειλε νὰ ὑπερασπίζετο. Ἐχων δὲ τὴν ψυχὴν ματαιόφρονα καὶ πλήρη ἐσφαλμένων ἰδεῶν ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, πειθόμενος δὲ διὰ τὸ ὅτι τὸν παρὰσχημὸν τὸν ἐπιγματοῖσθαι διὰ πράξιν ὁποίας ἀπέφυγε ν' ἀκούσῃ τὰ προηγουμένα, δὲν κατατέθη κατ' οὐδένα τρόπον νὰ δεχθῇ τὸν υἱόν πρὸς ἐξήγησιν.

Ἡ Ἀγνή ἀπ' ἐτέρου δὲν ἤδυναιτο νὰ πεισθῇ ἐν διαλλαγῇ τῶν δύο ἀντιζήλων ἦτον εἰλικρινὴς νεῦμα, ἐν βλέμματι ἡδυναιτο πάλιν ν' ἀνάψῃ τὸ πῦρ θυμοῦ των, καὶ νὰ διεγείρῃ μὲ νέαν ὁρμὴν πάθος κολῶς κατασταλέντα. Παρεκάλει διὰ τοῦτο ἐπὶ προσκυνητήριόν τῆς ἐνθέρμως τὸν Θεὸν ὥστε νὰ φέρῃ ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἰουλίου ἥτις ἐπὶ προσδοριεῖσθαι τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀρξιν κόμητος, πρὶν συμβεβηκός ἀπρόβλεπτον διαταρᾶν πάλιν τὴν εἰρήνην τοῦ πύργου τοῦ Μοντεπόρ.

Τοιαῦτα αἰσθήματα ἐτάραττον τοὺς κατοικοῦς τοῦ πύργου τοῦτου κατὰ τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1809, προσδοριεῖσθαι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Μορένου. Ἡ μόνη τῆς ἡμέρας εἶχε παρῆλθαι, ἡ σκιά τῶν δένδρων καὶ τῶν λόφων βαθμηδὸν ἐπεξελάνετο, ὁροσειρῶσα, φασγὰ ἐλαφρὰ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὥρας Σικελικῆς, ἀνῆγγελλε τὴν εὐδὴ ἐκείνην στιγμήν ἐσπέρας, ἥτις εἰς τὴν Ἰταλίαν μόνον ἀπανοῖ. Πλησίον τῆς ἐρωμένης του ἐκαθιστοῦ ἐκείνος· αὐτὴν μόνην ἔζη, θλίβων μὲ τρυφερότητα εἰς τὴν χεῖρά του τὴν χεῖρά τῆς, ἥτις πρὸ μικροῦ ἐπὶ ἀτκόπως τὰς χορδὰς ἰσπανικῆς κιθάρας. Τὸ αὐτὸ καὶ διαυγὲς τῆς βλέμμα ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ ἐδικόν του, καὶ εὐδαιμονίας· δακρυ ἔλαμπεν ἐπὶ ὀφθαλμούς τῆς· ἡδέα δὲ διανοουμένη, δὲν ἤδυναιτο ἤθελε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς σκέψεις τῆς ὁδοῦ αἰσθῶς ἰδῇ θλιβερόν τι, διότι ἀνεξήγητος προσδοκίαν τὴν ἐδοκίμαζεν. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἦτον ἡδυναιτο κλιμένη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις ἠνύχθη νὰ καταβυθισθῇ ὁ κόσμος διὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ πῦρ τῆς μεθυσταῖς ταύτης ἡδύτητος.

Μη δυνάμενος ἐπὶ τέλους νὰ περιστείλῃ πλέον τὸν, τὴν ἐθλίψε ζωηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ προσποριεμένη ἀληθὴ γυναικὸς ἰδιοτροπίαν, τὸν ἔβληθεν ἐλαφρὰ, καὶ ἀποφασίστατα νὰ κατενεύσῃ ἡ φθορὸν πάθος του, τὸν ἤγεγε διὰ τὴν παραφορᾶν ἑρωτός του, μολονότι δι' αὐτὸ ἐτεμνύνετο καὶ δι' αὐτὸν ὅτι οἱ ἄνθρωποι νὰ βλέπωσι τὸν ἑρωτὰ του ἐλγύνοντο. — Δὲν πρέπει νὰ σὲ παρασύρῃ κατ' αὐτὸν τρόπον ἡ φορὰ τῶν αἰσθημάτων σου, εἶπεν. Ὁ πύργος σου εὐρίσκειται· ἀδόμη παρωρισμένος ἐναντίον. Διατὶ διὰ τοῦ ὁρμητικοῦ σου τρόπου νὰ ὑποπτεῖσθαι ὅτι ἐσφαλές εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ἰουλίου φιλοστονία. Μοῦ κακοφάνεται, καὶ πρέπει νὰ φέρεται τοῦτο ὡς μετριώτερον ταῦτα δὲ λέγουσα ἡ Ἀγνή, ἐπάσχετο λαβὴ τόνον σοβαρότητος.

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ζαμπιέρης ἡμῶρετα νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου. Ἡ παρὰ σου, τὸ βλέμμα σου διήγειραν ὥστε τρικυμίαν ἐν καρδίαν μου· ποτὲ, ὄχι ποτὲ δὲν ἠγάπησέ τις ἐγὼ σ' ἀγαπῶ· ὁμῶν δὲ αἰωνίαν πρὸς σὲ πίστιν.